

ПРО ШКІЛЬНУ НОСТАЛЬГІЮ, СЕКРЕТИ ЖИТТЄВОГО УСПІХУ ТА СПРАВЖНЮ УЧНІВСЬКУ ВДЯЧНІСТЬ

На вулиці незвично тріскучий мороз, а в стінах рідної школи тепло і затишно. Традиційно в першу п'ятницю лютого на довгоочікувану зустріч у СЗОШ №13 зібралися випускники, які, здобувши атестат зрілості, покинули перший у житті храм науки: хто – 10, хто – 20, а хто – і 40 років тому... Ніби вчора лунав для них останній дзвінок, ніби зовсім небагато часу минуло відтоді, як хвилювалися через перші двійки, раділи першим п'ятіркам, відчували перше кохання... Сьогодні всі вони – дорослі, самостійні, досвідчені, але в очах прочитується водночас і юнацька безтурботність, і легке збентеження, і щира дружнелюбність. Їх розкидали життєві дороги, але вони зустрілися, щоб побути разом, і це найголовніше.

Оксана Лугова

У залі, де зібралися випускники, – стареньке фортепіано, гітара – хоч і без струн, але, здається, й досі пам'ятає романтику вечорів біля вогнища, що його розпалювали під час турпоходів, береже у своєму багряно-жовтому корпусі пісні Володимира Висоцького, співати які любили понад усе...

«Как здорово, что все мы здесь сегодня собрались», – заспівали в один голос колишні учні. Того вечора в піснях пригадували все, що назавжди плекатиметься у спогадах, житиме в серці. Малиновим дзвоном, як і багато років тому, на урочистих лінійках, пролунав шкільний дзвінок у руках випускників, золотих медалістів: Тетяни Вовченко (знану нині як Сербин), випускниці 1972 року, та Костянтина Єфименка, який закінчив школу в 1992 році.

Згадали всіх... Хвилиною мовчання вшанували тих, кого вже немає серед живих...

Потім до слова запросили директора СЗОШ №13 – Віктора Олександровича Гуріна, який незмінно очолює її упродовж 25 років, і проекзаменувати якого, як жартома зауважила ведуча вечора вчитель Ольга Петрівна Паска, мріяли 87,3% випускників із числа тих, хто закінчив школу 20 років тому (а таких зібралося найбільше). Відповівши на кілька жартівливих запитань ведучої, Віктор Олександрович розповів, що історія школи почалася в 1858 році, коли відкрила двері церковно-приходська школа графів Браницьких. У роки радянської влади СЗОШ №13 була семирічкою, а у 1953 році дала пугівки

в життя першим 16 випускникам. На сьогодні повну загальну середню освіту в школі здобули понад 2500 учнів, тут пропрацювало 353 вчителі. Подякував Віктор Олександрович спонсорам в особі Костянтина Єфименка, який здійснює постійну підтримку школи задля ефективного навчання дітей.

На кілька хвилин подумки полинули в ті незабутні шкільні роки, пригадали складені іспити, спортивні досягнення. А пишатися дійсно є чим. Саме нинішня СЗОШ №13 із поглибленим вивченням французької мови виховала для країни, для рідного міста нині першого заступника міністра інфраструктури України, очільника Благодійного фонду – Костянтина Єфименка; депутата Білоцерківської міської ради Тетяну Сербин (для вчителів вона й досі Таня Вовченко), кандидатів наук та багатьох тих, хто кожним своїм прожитим днем покращує життя Білої Церкви, не забуває рідної зарічанської землі і школи, яка вперше відкрила дорогу до знань, до пошуків самого себе.

– Наші батьки і вчителі навчили нас любити рідне місто, – сказала у своєму вігальному слові Тетяна Сербин. – Я дуже вдячна їм за те, що прищепили цю любов – просту, земну – до ближнього, до матері... Бажаю, щоб ми зібралися в такому ж складі ще через 10 років!..

І знову кумедні спогади, пісні, жарти, на зміну яким приходять легка нотка ностальгії... Ольга Петрівна трепетно дістає з конверта якийсь аркуш... «Грамота від управління народної освіти облвиконкому, видана учню 9 класу Сергію Булавенку за зайняте II місце

на обласній олімпіаді юних фізиків 1990 року, – зачитує зміст Ольга Петрівна і додає: – Грамота залишиться в нашій школі як реліквія, бо Сергій живе нині в Америці. Для школи це велика цінність!»

З вітанням до однокласників звернувся Костянтин Єфименко.

– Двадцять років промайнули, ніби одна мить... Я пам'ятаю безкінечні ігри в сніжки з А-класом, пам'ятаю, як у другому класі з усіма хлопцями курили цигарки «Космос»... – ділиться таємницями Костянтин Олександрович, які вже чомусь анітрохи не компрометують його в очах присутніх. – У нас був дружній клас, бо навіть з уроків ми тікали разом... Сьогодні свій рідній школі ми даруємо те, що колись не вистачало нам, бо свого часу ми приносили все з дому.

Дійсно, завдяки Костянтину Єфименку школа сьогодні має комп'ютерний та мультимедійний клас, сучасний телевізор, DVD, караоке... Ще один подарунок – сертифікат на придбання акустичної системи, мікшерного пульта, підсилювача потужності, світломузики – був вручений того вечора директору школи Віктору Олександровичу лише із єдиною приміткою-проханням: користуватися всім подарованим мають тільки діти!

– Я дуже вдячний нашим учителям, – щиро зізнається Костянтин Єфименко, – низький уклін вам за все! Ви навчили нас дружити, любити своє місто і свою країну, тримати позицію і тримати удар...

На додачу до всього сказаного та подарованого Костянтин Олександрович робить ще одну несподівану річ: дарує вчителям 5 путівок до Рима та 5 – до Парижа...

Потім до сцени вийшли всі випускники 1992 року на чолі з теперішнім інженером ВАТ «Трібо» Сергієм Муковозом, аби подарувати квіти, сказати теплі слова та обійняти кожного свого мудрого наставника.

Яскраву палітру свята доповнили своїми вокальними та хореографічними виступами юні таланти, серед яких – і першокласники, і випускники 2012 року: в майбутньому, можливо, вони стануть відомими політиками, журналістами, вченими... Але ким би вони не стали, головне – мають приклад на кого рівнятися і до чого прагнути!

Та, мабуть, жодні подарунки не зрівняються з таким виявом вдячності, як проста й водночас велична шана до вчителя, любов до всього, у що було вкладено ним душу і серце, а ще – незабута стежина до першої і саме тим найріднішої в житті альма-матер – школи.

